

[Evald Christensen.]

sentant, kommer det af, at det forekommer mig, når der er normeret ikke mindre end 345 tjenestemænd + 257 faste befalingsmænd af reserven til uddannelse af et korps på 1200 mand til civilforsvaret, er vi oppe på et alt for stort tal til virkeliggørelse af formålet. Må jeg her parentetisk bemærke, at vi i retsforbundet finder det rigtigt, at tjenestemænd er ordentligt og forsvarligt aflønnet, men vi finder det ikke i sin orden, at tjenestemændenes tal stadig stiger og stiger. Vi finder det ikke i sin orden, at administrationen bliver mere og mere økonomisk uoverkommelig. Jeg vil da nævne for det første, at ved besættelse af tjenestemandstillinger og befalingsmandstillinger til civilforsvaret kunne man sikkert skære disse store tal på tjenestemænd og befalingsmænd betydeligt ned for måske siden, om det blev nødvendigt, at øge tallet. Hvad der således kunne spares her, kunne så bruges til at klare udgifterne til det midlertidige løntillæg til statens tjenestemænd m. fl., og videre kunne jeg tænke mig, at man uden at gå militærbudgettet for nær, ved sund omtanke let kunne spare, hvad der videre måtte mangle til at dække udgifterne, i hvert fald de ved en procentsats øgede udgifter til det midlertidige løntillæg til statens tjenestemænd m. fl.

Udover dette kunne jeg have lyst til at sige, at mener man ikke, de af mig nu nævnte områder ville være de rette at spare på, ville det vist slet ikke være så vanskeligt at finde andre steder, hvor der kunne spares. Iøvrigt kan jeg nøjes med her at nævne den henvendelse, vi har rettet til partierne om samarbejde med hensyn til besparelser på finansloven.

Holger Eriksen: Da lovforslaget var til første behandling, advarede det ærede medlem hr. Arnth Jensen imod en partipolitisk spekulation i tjenestemændenes forhold. Jeg ved ikke, om det ærede medlem havde en forudelse, eller om han eventuelt havde kigget de konservative i kortene. I hvert tilfælde er de konservatives ændringsforslag klart udtryk for, at de er faldet for den fristelse, det ærede medlem omtalte. Faldet har dog været dybere, end de formodentlig selv har regnet med, idet deres forslag er kommet til at stå til partiets almindelige politik som en knyttet til et blåt øje. Man kan jo ikke åbne en konservativ avis for tiden uden at møde kravet om en skattensenkning. Det varieres for de mere ekstreme organers vedkommende med hæse råb om regeringens skatteplyndring, til de mindre tempera-

mentsfulde blades kraftige henstilling til staten om at udvise den størst mulige sparsommelighed. Og hvor meget har vi ikke hørt fra den side om det, man kalder regeringens inflationistiske politik, der vil føre landets økonomi i afgrunden?

Men det hindrer altså ikke, at der nu gives et overbud, der, hvis det vedtoges, i første omgang ville betyde en forøget skatteudskrivning på 15 mill. kr., og som naturligvis iøvrigt ville få vidtgående konsekvenser, idet det ville afføde andre tjenestemandskrav, ligesom man måtte regne med, at de arbejdere, der nu i løbet af kort tid skal have deres overenskomster ordnet, selvfølgelig ville sige, at når rigsdagen finder det rimeligt at give 15 mill. kr. mere til de højstlønnede, så måtte der være baggrund for meget store krav fra dem, der må nøjes med langt mindre lønninger. Jeg begriber ikke, at de konservative i den grad kan slå sig selv i ansigtet.

Derimod forbavser det mig ingenlunde, at retsforbundet er sluttet op bag de konservative. Ganske vist fremstiller retsforbundet sig til stadighed som det parti, der ikke alene vil reducere skatterne, men helt afskaffe dem. Til gengæld har retsforbundet gennem tiderne lavet så mange forunderlige manøvrer, at det ikke mere er i stand til at forbavse nogen. Den omstændighed, at partiet nu går ind for en merudgift på 15 mill. kr., der må dækkes ind gennem en tilsvarende skatteudskrivning, samtidig med at det stadigvæk fremstiller sig selv som de lave skatters varmeste forkæmper, er i og for sig ikke mere ulogisk end så meget andet, vi har set fra den side.

Nu hørte jeg ganske vist, at partiets ærede ordfører gjorde forsøg på at klare frisag ved en bemærkning om, at den merudgift, der her var tale om, kunne tages fra civilforsvaret eller fra besparelser på forsvarsbudgettet. Jeg ved ikke, om de konservative, der jo er medforslagsstillere, er enige med det ærede medlem hr. Evald Christensen i, at her er en god mulighed for at få pengene frem. Jeg ved i hvert tilfælde, at der ikke er nogen udsigt til, at der kan samles flertal, derfor. Men lad os blot forfølge tankegangen; lad os nu tænke os, at der kunne skabes flertal for sådanne besparelser, så ville de jo give sig udtryk i skattnedsættelser, netop det, som det ærede medlem påstår at kæmpe for. I samme øjeblik det ærede medlem anvender dem til andre formål, vil denne skattnedsættelse ikke blive følgen, og derved kommer det ærede medlem i strid med den agitation, hans parti til daglig så ihærdigt fører.